

La valoración de las cosas

CUANDO UN SEÑOR O UNA SEÑORA quiere ilustrar, formar, educar a otro señor o a otra señora, lo primero que tendrá que hacer el ilustrador es ser leal, honesto, neutral con el tema objeto de la ilustración, de lo contrario, estará induciendo a error al aleccionado, lo cual puede acarrear nefastas consecuencias y sino considérese lo ocurrido con las preferentes o las hipotecas, en las que, según versión de una de las partes, se desvirtuó la información, se facilitó a medias o se eludió. También puede darse que el receptor de la explicación tenga una idea preconcebida o una desmesurada ambición en conseguir algo, en las preferentes un tipo de interés elevado y en las hipotecas una vivienda en propiedad, y entonces sólo se fije en lo que beneficia la realización de esa ambición y luego, más

tarde, vaya pregonando que no se le ilustró debidamente y que exige reparación. El ciudadano ha de ponerse la coraza de la prudencia y ha de valorar las cosas con ecuanimidad y si no sabe hacerlo, no todo el mundo tiene que saberlo todo o gozar de clarividencia einsteiniana, tendrá que consultar a un profesional, por ejemplo, ¿cuántos ciudadanos consultan a un abogado ajeno a la transacción antes de firmar un contrato bancario más o menos complejo?, pocos, muy pocos, ninguno, prima la "sensatez" de no gastar unos euros en la consulta. Ahora se halla encima de la mesa un hecho trascendente de consecuencias reales individuales y colectivas ignoradas, tanto pueden ser de signo positivo como negativo y el ciudadano ha de ponderar con mucho cuidado cuál de los dos signos prevalecerá en su caso

particular, familiar, social, etcétera, y ha de empezar a hacerlo ya escuchando, analizando, discutiendo (mejor hablando), prestando atención a cualquier medio clarificador disponible y no ha de quedarse con la primera o con una única opinión sino con varias, con un montón, y más tarde ponerlas todas en su batidora mental y dilucidar con objetividad excluyendo las emociones porque está en juego su futuro y el de su estirpe y ello exige una decisión responsable.

Del asesoramiento para ejercer el dret a decidir, ya han empezado las conferencias, habría que eliminar cualquier rastro de chauvinismo y no se hace.

DEL PARC NATURAL DEL MONTSENY

JOAN CRUELLS / Aiguafreda

D'un temps ençà, un dels propietaris dels terrenys que estan dins del Parc Natural del Montseny fa coses que probablement no són del tot lícites. Tot i explicar-ho als vigilants del parc, no sembla que es faci res. Generalment s'arronsen d'espatlles i s'excusen dient com és propietat privada...

Em refereixo a unes finques de la Vall d'Avençó, cap al Pla de la Calma i el Brull. En concret, la Codina, el Pujol i Serradusa.

En primer lloc, el propietari va intentar tancar la Font d'en Vinyes fa uns cinc anys. Amb les protestes populars es va aturar, però el mal ja està fet. Va desviar l'aigua, que ara surt per un canó, però més de la meitat es perd. L'aigua corre pel caminet d'accés a la font i tot és ple de fang. Provoca una degradació de l'entorn.

En segon lloc, el propietari no permet a la Diputació que arregli el camí d'accés a la font. És el tram que va entre Pont de Picamena i la font. Això fa que estigui molt deteriorat, ple de sotracos que, en cas d'emergència, faria difícil la circulació, per exemple, de bombers. Cada dos anys la Diputació arregla el camí des del poble fins al pont, però aquest petit tram no.

En tercer lloc, a partir de la font citada, el camí està tallat per una cadena que evita que passin cotxes. El que és curiós és que ha posat uns cartells que prohibeixen anar en bicicleta. Sí, sí, ho han entès bé, prohibit passar en bici. Puc entendre que no es permeti circular vehicles motoritzats per protegir el parc, les bèsties, etc. Però les bicicletes! Generalment el ciclista és respectuós amb l'entorn i no sol destorbar ni a les vaques ni a la resta de bèsties o vegetació. Porto acumulats més de 12000 km per pistes forestals, he esmorzat moltes vegades al costat dels ramats de vaques i mai no han fugit corrents ni ha semblat que els molestés la meua presència. Continuen pasturant i no em fan ni cas.

Quart: El camí que puja per El Burguès al Pla de la Calma, està tancat amb porta i filat, just després de passar les runes de la casa d'El Burguès. Té dos metres d'alçada i per passar no hi ha cap altra alternativa que saltar la tanca. És convenient que es deixi un pas de caminants o ciclistes.

Cinquè: A la riera d'Avençó, sota El Pujol, entre el Pont de Ferro i la Palanca, el propietari hi té una motobomba autònoma de gasoil de 180 CV que xucla l'aigua del riu i la puja als plans del Pujol, on rega per aspersió de forma abundosa. També rega els prats de Ferreres. A la primavera, el riu queda sec a partir de la Casa Nova de Sant Miquel en avall, quan anys enrere l'aigua baixava fins a Aiguafreda, fins que la sequera era més evident.

No és l'únic motor que hi posa: També en té un a la riera de Picamena. A la Codina hi té un pou amb un motor de 240 CV que extreu ingents quantitats d'aigua.

Un altre al fons de la vall de Ferreres, etc. Tota aquesta aigua és per regar les pastures, no pas horts o aigua de boca.

No fa pas gaire temps, els inquilins de la Casa Nova de Sant Miquel van posar una bomba al riu per agafar aigua i omplir la cisterna de la casa. Van ser denunciats immediatament i se'ls va fer treure la bomba.

A més a més de tot això, si un va en bicicleta per qualsevol de les zones anomenades i es troba amb el propietari, Sr. Xuclà, o amb els seus empleats, rep advertiments poc amistosos. He patit el comentari "si continues hauràs d'atenir-te a les conseqüències..." Uf! quina poca gràcia té això.

Fa una setmana vaig ser testimoni de com va fer girar a dos ciclistes a l'alçada del Pujol. Eren absolutament inofensius i només esbufegaven sorollosament després de 6 km de pujada des d'Aiguafreda. La sort va voler que jo estigués sota unes alzines menjant l'entrepà i vaig passar desapercebut. Vaig esperar una estona i vaig continuar cap al cementiri d'El Brull.

No entenc que es prohibeixi la circulació en bicicleta. Tinc entès que els camins que han estat oberts durant anys no poden tancar-se després. Tots els camins esmentats ja els fèiem tant a peu com en bici fa 40 anys, no hi havia cadencats enlloc.

També hi ha una llei que no permet tancar els camins que passen per més de dos termes municipals, com és el cas.

No entenc que la Diputació de Barcelona i la de Girona, que els ajuntaments d'Aiguafreda, Tagamanent, El Brull, etc., no hi diguin res.

Com és possible que es prengui l'aigua, assecant els rius, sense respectar els cabals mínims ecològics, que es tallin camins sense donar explicacions?

És sabut per tots els que anem a caminades, que també ha prohibit que les caminades d'Aiguafreda, de Tagamanent, de Sant Martí de Centelles i fins i tot la de Matagalls-Montserrat, passin pels seus terrenys. Sens dubte, els caminants són una espècie perillosa... Tanmateix, si vas a passejar amb gos i entres dins del que és la seva finca (a peu, és clar!), si trobes aquests senyors t'obliguen a portar-lo lligat perquè poden espantar les vaques. Aquestes solen estar als plans, a uns 5 km de la zona on normalment passegem amb els gossos. No calen més comentaris...

Per què ho permeten tot això els senyors de les Diputacions de Barcelona i Girona, gestors del parc? Què hi té a dir la Joana Barber Rosado, directora del Parc? I Medi Ambient de la Generalitat, no té res a dir?

Aquest propietari rep enormes subvencions per la restauració del patrimoni arquitectònic, en concepte d'explotació ramadera i d'altres conceptes. A canvi no se li exigeix res? Qui controla el que es fa amb els diners aportats? On es publica?

Cartas al director

Envíe sus cartas a
pmonja@revistadelvalles.com

